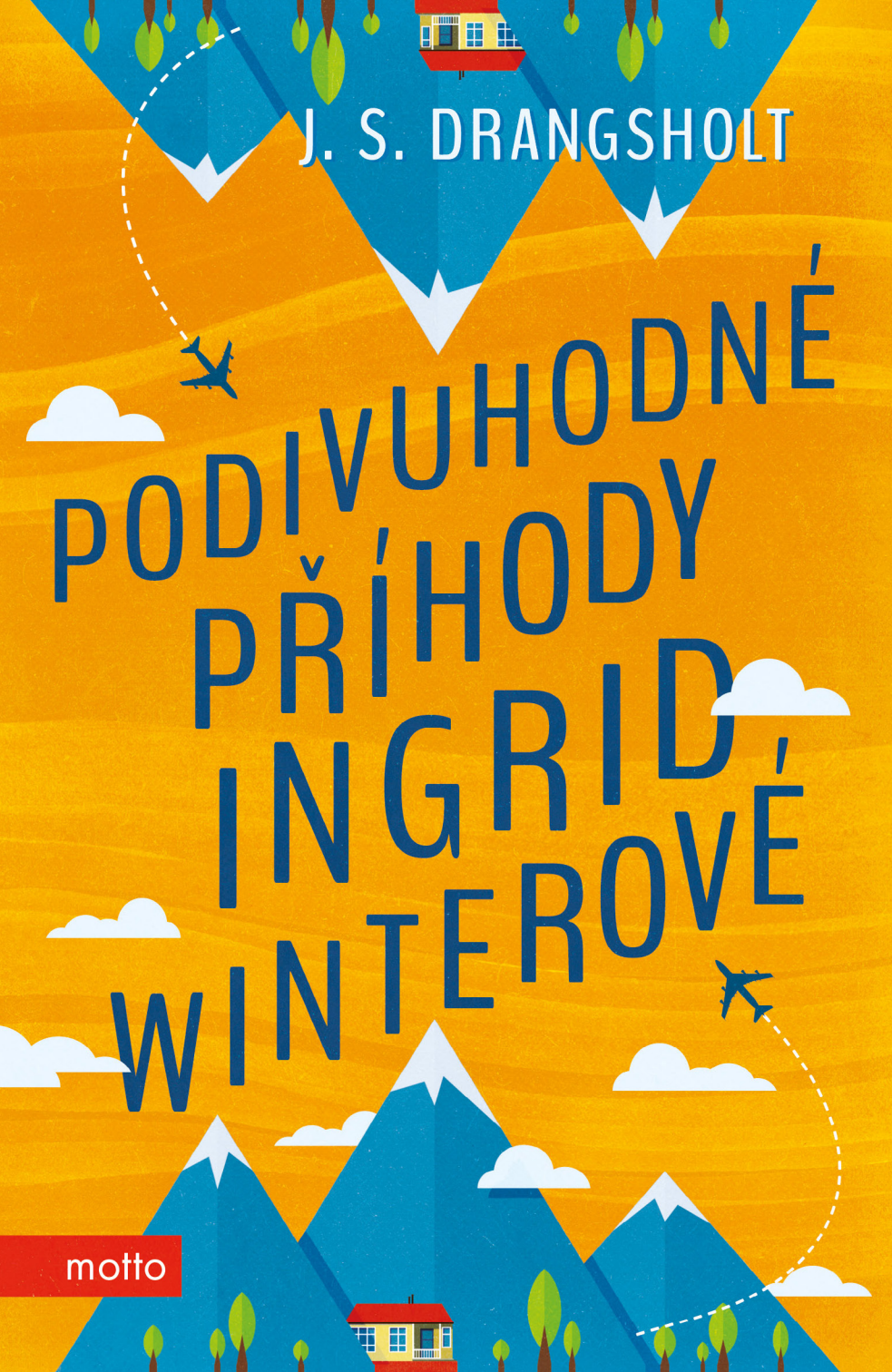

The book cover features a vibrant yellow background with a stylized mountain range in shades of blue and white. At the top, a red boat with a white cabin is on a blue body of water. At the bottom, a small yellow house with a red roof is nestled among green trees. Two white clouds are positioned on the left, and two on the right. A dashed white line forms a circular path around the central text, with a small blue airplane icon at each end. The author's name is at the top, and the publisher's logo is at the bottom left.

J. S. DRANGSHOLT

PODIVUHODNÉ
PŘÍHODY
INGRID
WINTEROVÉ

motto

Podivuhodné příhody Ingrid Winterové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

J. S. Drangsholt

Podivuhodné příhody Ingrid Winterové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Přeložila Ivana Voráčková

Tento překlad vychází s finanční podporou NORLA.

Toto vydání bylo umožněno na základě licenční dohody
s Amazon Publishing, www.apub.com, ve spolupráci s Kristin Olson
Literary Agency.

Copyright © Tiden Norsk Forlag, 2015

Translation © Ivana Voráčková, 2020

Cover © Faceout Studio

ISBN tištěné verze 978-80-267-1706-5

ISBN e-knihy 978-80-267-1720-1 (1. zveřejnění, 2020)

J. S. DRANGSHOLT

PODÍVUHODNÉ
PŘÍHODY
INGRID
WINTEROVÉ

Praha 2020

Tisícere díky Kjetilovi

Mé rodině

Where are you heading? Everything is already here.

Ted Hughes

1

Zvuk marimby nešlo ignorovat. Po několikavteřinové mentální námaze, která spočívala ve snaze vypnout zvonění silou myšlenky, jsem jako obvykle dost rychle rezignovala. Otevřela jsem oči a pokusila se uvědomit si, co je vlastně za den. Připadalo mi, že je středa. Od začátku týdne uplynula už moc dlouhá doba a do víkendu bylo ještě daleko.

Převalila jsem se na bok.

„Budeš se sprchovat?“ zamumlal Bjørnar s hlavou zaborenou do polštáře.

„Ne.“

„Jakto?“

„Jdu běhat.“

„Vážně?“

Okamžik ticha.

„Ne.“

Pověsila jsem noční košili na už tak dost přeplněný háček, vlezla do vany a vycouvala z dosahu proudu studené vody. Nechali jsme totiž odstranit sprchový kout, který byl v původních plánech zakreslený v rohu naproti vaně.

„Chceme sprchu ve vaně,“ vysvětlovala jsem instalatérovi na plánovací schůzce, „abychom měli víc místa.“

„Jste si jistá?“ zeptal se.

„Jasně.“

„Měli byste si nechat udělat aspoň přívod pro sprchový kout,“ namítl instalatér, „pro případ, že by si ho přáli lidi, co od vás jednou budou ten dům kupovat. Hodí se myslet trochu dopředu.“

Vybavila jsem si, že jsem zvažovala, jestli nemám Bjørnarovi zavolat a zeptat se ho, jenže on předtím dal dost jasně najevo, že je příliš pracovně vytížený na to, aby se těchhle schůzek účastnil. Takže jsem dostala *carte blanche* a mohla si dělat, co se mi zlíbí. A já jsem věděla, co se mi líbí. Tenhle dům byl naše budoucnost. Byla to konečná stanice. Stavěli jsme domov přesně tam, kde jsme si přáli bydlet, s naprosto vyhovujícím počtem ložnic a obývacích, a přiléhala k němu dokonce i skromná zahrádka, kde jsme chtěli pěstovat rebarboru a zasadit růže a třešně.

Takže jsem se na instalatéra jen povzneseně usmála a pevným hlasem prohlásila, že to, co si přejeme, je sprcha ve vaně. Žádný přívod na sprchový kout. Tečka.

Jen rok poté, co jsme se nastěhovali, se narodila Alva. S miminkem v domácnosti bylo v domě najednou těsně a hlučně. Jako bychom si celou dobu navzájem šlapali po hlavách. Ten pocit ještě zesílil, když byl Alvě rok, Jenny jí musela přenechat svůj pokoj a nastěhovala se k Ebbě. Od té doby se každý večer hádaly. Jestli má okno zůstat otevřené nebo zavřené. Jestli má zůstat rozsvíceno nebo zhasnuto. Jestli si budou číst nebo ne. A kdo je víc hlučný, když spí.

„Ebba strašně funí,“ stěžovala si Jenny, „je to hnusný!“

„A Jenny prd! Fuj!“

K tomu všemu rebarboru nešlo donutit, aby pořádně rostla a plodila. Mohla jsem ji hnojit hore dolem, a stejně vyrostlo

jen pár tenkých, gumových stonků, které nikdo nejedl. Růže mi nekvetly. Třešeň jsme dokonce ani nekoupili.

A zrovna tu záležitost se sprchou Bjørnar vytáhl zhruba dva týdny po nastěhování.

„Sprchový kout,“ prohlásil, „ten jsme si měli pořídit. Proč jsme na to nepomysleli dřív?“

Zůstala jsem na něj beze slova zírat.

„Sprchový kout,“ zopakoval po chvíli. „No, byl by dost praktický. Všiml jsem si, že sousedi ho mají. Prý se domnívají, že v původním nákresu byl. My jsme ho odmítli?“

„Ne.“

„V našem plánu zakreslený nebyl?“

„Ne.“

„Jsi si jistá?“

„Jo.“

„No jo. Ale měl tam být. Ve vaně se sprchuju nerad.“

„Proč?“

„Prostě se mi to nelíbí. Stát ve vaně. Není to příjemné. Ve sprchovém koutu má člověk víc místa na ruce.“

„Aha. Ale co všechno ten prostor, co máme v koupelně? Takhle si sem přece můžeme dát aspoň skříňku nebo policičku. Na to bychom se sprchovým koutem neměli místo.“

„Měli jsme si pořídit sprchový kout.“

Podobné rozhovory postupem času končily hádkou, a navíc byly stále častější, až jsem nakonec začala pochybovat, jestli je tohle skutečně naše konečná stanice. Jestli to je vážně onen Domov, v němž zestárneme.

Zpočátku jsem se tam dívala jen jednou týdně, ale i v tomhle případě se frekvence postupně zvyšovala, až jsem stránku s inzeráty na domy k prodeji otvírala po ránu hned jako

první a večer ji kontrolovala jako poslední. Ne že by na tom záleželo. Pořád tam byly ty samé domy ve stále stejných čtvrtích za zcela totožné ceny.

Shodli jsme se, že nedostatečná nabídka nepředstavuje žádný problém a že času máme dost, ale ve skrytu duše jsem se začala děsit, že už je pozdě. Že už jsme prošli kolem příliš mnoha restaurací a že nakonec skončíme v McDonaldu.

Po těle mi stékala teplá voda. Podél okraje vany se tvořily loužičky. Zavřela jsem oči a pokusila se vyčistit si hlavu, prsty jsem si prohmatávala prsa a pátrala po rakovinných bulkách. Jako obvykle se nedalo poznat, co z toho jsou jen mléčné žlázy.

Do koupelny vešel Bjørnar.

„Utři to tady,“ prohlásil. „Nechápu, co jsme si mysleli. Proč nemáme sprchový kout?“

„Já nevím,“ zamumlala jsem. „Měl být součástí nákresu.“

„Ted' už je stejně pozdě,“ řekl, „dojdeš vzbudit děti?“

„Můžeš mi prohmatat tohle prso? Říkám si, jestli tady nemám bulku. Těsně u podpaží, tady.“

„Ne. Běž vzbudit děti.“

Zatřásla jsem staršími děvčaty, dokud se neprobudila, a snesla jsem po schodech napůl spící Alvu, která ještě voněla miminkovskou směsí gummy a mléka.

Bjørnar mezitím nějak stihl nepochopitelně rychle vyskládat na stůl rozmanité druhy nakrájeného ovoce. Na všechny talíře přichystal krajíce chleba.

„Telku,“ zamumlala přes dudlík Alva.

„Ted' televizi pouštět nebudeme, koblížku, ted' snídáme.“

„Nejsem koblížek.“

„Já vím, zlatíčko. Ale teď se najež, protože brzy půjdeme do školky.“

„Je pondělí?“

„Ne, je středa.“

„Čtvrtek,“ zamumlal Bjørnar.

„Je čtvrtek. A zítra bude pátek a potom už je víkend.“

„Kdy je zítra?“

„Po dnešku.“

„Zítra je po dnešku?“

„Ano.“

„Tak jo. Můžu si vzít iPad?“

„Tak dobře.“

Soustředěně sledovala, co se děje na obrazovce, a mezitím si jednou rukou strkala do pusy lžíci s cereáliemi. Druhou ruku si držela pod bradou, aby nebryndala. Jenny se ospale dívala z okna. Ebba si do krabičky na jídlo skládala cherry rajčátka, pěkně jedno po druhém. Bjørnar naproti mně si četl noviny a krčil nos nad silnou kávou. Nad kávou, která chutnala jako špinavá voda. Vpíjela jsem se do nich očima.

Ted’.

Právě teď, kdy byli všichni víceméně spokojení a nikdo neječel, že si musí obléct bundu nebo se obouvat. Právě teď, když tu všichni byli a nikdo si najednou nevzpomněl, že má mít tělocvik nebo plavání. Tenhle okamžik harmonie a klidu. Bezpečí. Přála bych si, aby trval navěky.

Jenže pak jsem si vzpomněla, že někdo dneska skutečně má tělocvik nebo plavání, a Bjørnar mrknul na hodinky a mně bylo jasné, že už to skončilo.

Tak jak to končí vždycky.

2

Ukázalo se, že v lahvi od vína, kterou jsem hodila do igelitky se sklem na vyhození, ještě nejmíň sklenka zbyla, takže když jsem tašku zvedala, abych ji dala do auta, nasákl mi celý rukáv temně rudou tekutinou.

„Co je tohleto mokrý?“ zeptala se Alva, když jsem ji zapínala do sedačky.

„Maminka vylila víno.“

„Fuj,“ prohlásila a nakrčila nos.

Stáhla jsem obě okénka, co to šlo, abych vyvětrala alkoholové výpary, které se rychle šířily celým autem.

„Zavři!“ ječela Alva, protože v dětských písničkách neslyšela zpěváka ani sbor. „Zavři, neslyším!“

Okno jsem zavřela teprve před posledním kopcem na cestě do školky.

„Neslyšela jsem tu písničku o pavoučkovi,“ kňourala Alva, když jsme vcházely.

„Poslechněš si ji cestou domů,“ odpověděla jsem, uklidila boty do botníku a šla dál do třídy.

„Dobré ráno!“ pozdravila jsem učitelku žoviálním tónem, který jsem si schovávala pro lidi, na jejichž dobré vůli závisel můj život.

„Dobré ráno,“ odpověděla, „tak co sis s sebou dneska přinesla, Alvo?“

„Ona si dneska měla něco přinést?“

„Kdepak, ale *mohla* si něco přinést. Dnes si děti mohly vzít do školky nějakou hračku z domova.“

Alva sebou trhla a mně se zdálo, že mi srdce zavalil balvan.

„To nevadí,“ pohladila jsem ji po tváři, „vezmeš si něco příště.“

„Ale já si chtěla vzít Fluttershy Belle!“

„Já vím.“

Na okamžik jsem zvažovala, že sjedu domů a zmiňovaného umělohmotného poníka přivezu, ale nakonec jsem to zavrhla.

„Radši vezmeme nějakou hračku navíc příště, až si zase budeš moct vzít do školky něco s sebou,“ navrhla jsem.

Vzhlížela ke mně obrovskými uslzenými očima. Povzbudivě jsem se usmála, posadila ji učitelce na klín a pak jsem skoro vyběhla na chodbu, kde už si z batohu zaujatě vytahovala věci Ráchel a skládala je na poličku.

„Hele, co mám,“ ukázala mi červeného poníka se zelenou hřívou, jehož dvojče leželo zapomenuté a opuštěné v bedně na hračky v Alvině pokoji.

„Fluttershy Belle.“

„Co si přinesla Alva?“

„Nic.“

„Proč?“

„To nevím.“

„Chceš vidět, co umím?“

„Ne.“

„A proč?“

„Nevím.“

„Co to tady smrdí?“

„Nevím.“

„Něco tu smrdí. Fuj, co to je?“

„Vino,“ připustila jsem unaveně.

„Vino?“

Chystala jsem se vysvětlit jí principy recyklace, když se v chodbě objevila učitelka.

„Vy jste ještě tady?“ divila se.

„Očividně.“

„S Alvou se to vyřešilo. Karen si přinesla poníky dva. Tak si od ní jednoho půjčí.“

„Skvěle! Příště si musíme zaznamenat do kalendáře, že si s sebou do školky může něco přinést.“

Zasmála jsem se. Učitelka se taky usmála, ale oči do úsměvu nezapojila. To mě znervóznilo.

„Jdeme snídat,“ oznámila majitelce Fluttershy Belle, která vypískla a utíkala za ní.

„Tak nashle,“ rozloučila jsem se, a než jsem odešla, ještě jsem stihla zaslechnout, jak Ráchel říká: „Alvina máma smrdí vínem.“

Kolona na dálnici byla dlouhá a postupovala jen pomalu. Když jsem konečně dorazila do práce, okamžitě jsem na dveře nalepila papír s nápisem „Probíhá zkoušení“ a pustila se do abstraktu, který jsem měla odevzdat už dávno. Během dne jsem několikrát zaslechla, jak se ke kabinetu někdo blíží. Slyšela jsem, jak přešlapují, a cítila jejich zoufalství. Zoufalou touhu si s někým promluvit. Někomu si postěžovat na líné studenty, byrokratickou administrati-

vu, neupřímné kolegy, odmítnuté články nebo nelidskou pracovní zátěží.

Nejhorší bylo ovšem pondělí. Přes víkend se nahromadila hotová přehrada duševního neklidu a úzkosti a hrozilo, že pokud se nijak nevyventiluje, tak se protrhne a vyvolá psychózu a dlouhodobou pracovní neschopnost. Čtvrtek byl nicméně taky dost strašný, protože sobota se blížila natolik, až z toho lidé dostávali tik v oku a pocukávaly jim koutky úst. Bylo proto zavedeno nepsané pravidlo, že čtvrtky patří povzbudivé a duševně povznášející činnosti.

Většinou jsem si na to udělala čas, právě z toho důvodu, že po mně společnost přímo vyžadovala utužování vztahů a lásku k bližním. Ale dnes ne. Dnes jsem pravidla porušila, tiše jako myška jsem zadržovala dech a čekala jsem, až se zoufalci zase vzdálí. Možná to ode mě nebylo správné, jenže dnes jsem na tu jejich tmu a chlad neměla náladu.

Osoby na vysokých podpatcích odešly okamžitě, ale ti největší ubožáci, ti v teniskách, pantoflích nebo s ponožkami v sandálech, ti tam zůstali. Přes dveře jsem slyšela jejich dech, jak naslouchají, jestli v kabinetu skutečně probíhá zkoušení. Až si nakonec zhluboka povzdechli a odšourali se do kuchyňky, případně do místnosti s kopírkou.

I přes všechna takhle opatření jsem stihla jen zhruba polovinu věcí, které jsem měla v plánu, a tak jsem si při odchodu musela naplnit ekologickou bavlněnou tašku šanony a knihami a připravit se na práci z domova.

Teprve když jsem prošla kolem zasedací místnosti a uviděla svého anglického kolegu Petera Walshe s šálkem čaje, vzpomněla jsem si na pozvánku, která na mě dobře už týden pomrkávala z kalendáře.

„Očividně jsme the first ones here,“ prohlásil.

„Co?“

„Jsme tu první. Všichni ostatní jdou pozdě. Late. Nechápu, proč zkrátka neplánujeme všechny porady na čtvrt. Co se týče dodržování akademické čtvrthodinky, máme vymyté mozky, tak proč nejednat podle toho?“

„Ach tak,“ řekla jsem, „schůzka. Musím vlastně...“

„Tady vás máme,“ ozval se nějaký hlas, „tak šup dovnitř.“

Vedoucí katedry mě zlehka strčila do zad, takže jsem vklopýtala do místnosti bez oken, kde se jeden po druhém postupně zjevili zbylí členové oddělení anglistiky. Věděla jsem, že se musím ozvat, že se tohohle nemůžu účastnit, a to hned. Dokonce jsem i otevřela pusu. Ale pak jsem ji zase zavřela.

Nenávidím porady. Nenávidím ty bezpředmětné diskuze, vyšeptalý a předvídatelný humor, nekonečné odbočky, které se jen protahují donekonečna, i tu uhozenou potřebu probrat i nejmenší maličkost zařazenou původně do kategorie „eventuálně“.

Proto jsme v době, kdy jsem ještě dělala garanta oboru, skoro žádné schůze neměli. Téměř denně jsem sice dostávala e-maily s otázkou, proč si někdy nějakou schůzi neuděláme, s více či méně vhodnými návrhy, co bychom na ní mohli probírat, ale vždycky jsem jen stiskla tlačítko „delete“ a dělala jako by nic. Měli být šťastní jako blechy, že se tomu vyhnuli. Měli mi děkovat, že všechna obtížná rozhodnutí dělám na vlastní pěst a nechávám jim prostor, aby pracovní den využili k práci. K psaní, publikování, vedení studentů a vyučování. K tomu, za co je vlastně platí.

Výsledkem nicméně bylo, že mě odvolali.

„Myslím, že bude lepší, když garanta oboru bude chvíli dělat někdo jiný,“ prohlásila zamyšleně vedoucí katedry. „Byly na vás nějaké stížnosti, víte. Dostalo se ke mně, že lidé ztrácejí pocit sounáležitosti. Že chybí prostor pro dialog. Pár lidí se také zmínilo o ‚diktatuře‘.“

Protože schůze jim vždycky slouží jen jako záminka, aby nemuseli pracovat, pomyslela jsem si.

Osobně jsem se ode dne, kdy mě sesadili, nezúčastnila jediné schůze. Až doted’.

Otráveně jsem se zadívala přes stůl, kde se zrovna usazovala Ingvill. Spletla si vlasy do dvou copů, které jí při předklonu zplihle visely. Před sebou měla termohrnek bez ftalátů, který si koupila na konferenci v Německu a který se dal téměř považovat za organickou součást jejího těla.

V období, kdy jsem byla garantem oboru, mi takhle dáma několikrát naznačila, že používám zastrašující techniky. A právě to na mě pak vytáhla i vedoucí katedry.

„Netvrdím, že to děláte,“ prohlásila, „ale když to tak lidé vnímají, máme problém. Možná byste mohla trochu víc uvažovat nad tím, jak se k ostatním chováte?“

„Ingvill považuje za manipulátora kohokoli,“ namítla jsem, „na tom je postavený celý její život. Je věčná oběť.“

„Kdo řekl, že se tu bavíme o Ingvill?“ zeptala se vedoucí. „Mám povinnost zachovat mlčenlivost, to snad víte.“

Sledovala jsem, jak si tam Ingvill sedí, srká z eko termohrniku kávu a vytahuje přitom tužku, gumu a smutný poznámkový blok, které si vyzvedla v eráru. Na schůzi připravena.

„Všichni jsme tady,“ začala vedoucí katedry, „takže přejdu rovnou k věci. Jak už někteří z vás vědí, dostali jsme za úkol

zrevidovat všechny naše předměty. Ať se nám to líbí nebo ne, ústav se tak usnesl a my se podle toho musíme řídit. Tím pádem není třeba diskutovat o tom, nakolik je to dobré nebo špatné. Budeme se tedy teď věnovat jedinému, a to tomu, že si projdeme, jak v praxi naše předměty přepracujeme a které z nich vyškrtáme. A k tomu musí dojít brzo. Nejlépe ještě před koncem semestru.“

Místnost si sborově povzdechla a vzniklo v ní vakuum, které v mé hlavě vyvolalo brnění. Neměla jsem víc než pět minut a ten čas pomalu vypršel.

Ingwill už stihla v bloku popsat půl stránky. Pravděpodobně sama na sobě provozovala nepřetržitou psychoanalýzu. V Ingwillině vesmíru se nacházela jen jedna jediná postava. Všichni ostatní byli rekvizity.

Přihlásil se Peter.

„May I remind you,“ začal, „že poslední obsáhlá revize předmětů proběhla před pouhými dvěma roky?“

„Jistě, to je víceméně pravda,“ připustila vedoucí.

„Takže...“

„Takže je teď zrevidujeme znovu.“

Peter si odfrkl.

„Co tedy musíme udělat?“ zeptala se nervózně Ingwill.

„V první řadě musíme navýšit kreditovou dotaci předmětů z deseti kreditů na patnáct, abychom se lépe zkoordinovali s ostatními univerzitami.“

„Mohl bych jen připomenout,“ ozval se znovu Peter, „že jsme přesně z těchto důvodů před dvěma lety přecházeli z patnácti kreditů na deset?“

Hlas se mu trásl a vedoucí katedry začala rychle vyjmenovávat pádné důvody pro revizi. Působila velmi neutrálně, ale

nebylo žádné tajemství, že by si stejně jako řada jiných lidí ve vedení dokázala univerzitu snadno představit bez odborných pracovníků. Považovali nás za otravné, hádavé, přehnaně neurotické a veskrze nepoužitelné sociální případy.

Když jsem se dívala na Ingwill, napadlo mě, že vedení vlastně přísně vzato nemáme z čeho vinit. Její obličej pomalu, pomaloučku čím dál víc růžověl a překrýval ho prázdný bezmyšlenkovitý výraz úměrně s tím, jak byl proslov vedoucí stále komplikovanější a komplexnější. Několikrát zaznělo slovní spojení „garance kvality“ v kombinaci s „kvalitou učení“ a „kvantitou pro kvalitu“, až to začalo vypadat, že Ingwill upadla do kómatu.

„Ale jak už jsem říkala, tohle je jen tak pro informaci,“ uzavřela to celé vedoucí katedry. „Teď tedy víte, co je třeba udělat, a my vás tímto žádáme, abyste to probrali v rámci jednotlivých sekcí a zjistili, kde budeme muset škrtat a jakým způsobem provedeme reorganizaci.“

Aktivovala jsem mobil, abych se podívala na hodiny. Ještě pořád existovala šance, že to stihnu. Pokud teď nikdo nic neřekne.

Zadržela jsem dech.

„Co to bude znamenat pro mezinárodní spolupráci?“ zeptal se Frank.

Viděla jsem, že si Peter rukou zakryl oči, a já sama měla chuť začít mlátit hlavou do stolu. Všichni věděli, že „mezinárodní spolupráce“ je pro univerzitu totéž co výraz „ekumenické“ pro církev. Což znamenalo, že kdokoli tuhle kartu vytáhl, automaticky získal plusové body za to, že diskuzi posunul do vážné roviny, nehledě na to, oč se jednalo. Zatímco ten, co odpovídal, získal odpovídající zásluhy za to, že

prokázal znalost oblastí, které naše instituce považovala za důležité.

Takže vedoucí v tu chvíli přišla s dlouhou a zbytečně podrobnou odpovědí, která vysvětlovala, kolik mezinárodních studentů nám reforma přinese, a Frank vážně příkyvoval a dělal si poznámky do bloku, který měl s sebou. Dívala jsem se na něj s opovržením. Na svetr se mu houpal přívěsek z jakéhosi žraločího zubu na koženém provázku; znak mužnosti, který mu měl v očích okolního světa zvyšovat hladinu testosteronu.

Koho si myslí, že tím oblafne? Dívala jsem se na tu hubenoučkou ručičku svírající pero a říkala si, že bych ho zmlátila levou zadní. Popadla bych ho za tu hlavičku a vrážela mu koleno do obličje tak dlouho, dokud by mu netekla krev z nosu i z čela.

Vzhlédl a zachytil můj pohled. Sklopila jsem zrak.

„Pokud to na mezinárodní spolupráci bude mít pozitivní vliv, jsem plně připraven,“ obrátil se k vedoucí katedry, „máme přece povinnost splnit požadavky boloňského procesu. Jak možná víte, já sám jsem byl nedávno vybrán, abych se stal členem výboru, který pojede do Petrohradu, aby dojednal unilaterální spolupráci.“

Vedoucí katedry uznale přikývla, zatímco já obrátila oči v sloup, přestože přesně to mám zakázané.

„Neobracíme oči v sloup, nehledě na to, za jak velké hlupáky lidi považujeme,“ řekla mi při zmiňovaném rozhovoru, „a možná bychom se také mohli zamyslet nad tím, že ani my sami nejsme vždycky nejchytřejší.“

„Co tím myslíte?“ zeptala jsem se tehdy.

„Přílišný kontakt se studenty?“

„Tohle máte taky od Ingwill,“ zasyčela jsem.

„Bez komentáře.“

„Jeden student mě pohladil po ruce. A myslel to ironicky!“

„To říkáte vy. Měli jsme tu případy sexuálního obtěžování studentů už dříve, předtím než jsem to tu začala vést já. Ted' mi na téhle pozici zbývají dva roky a během té doby nebudu – opakuji, nebudu – poslouchat takovéhle řeči. Pochopeno?“

„A zaznamenáno,“ zamumlala jsem, „žádné sexuální obtěžování.“

„Ted' jste zase obrátila oči v sloup.“

„Tak jo. Žádné sexuální obtěžování a žádné obracení očí v sloup, přestože to je naprosto absurdní. Všimla jste si, jak vypadám? Od léta jsem si neoholila podpaží, ale popravdě řečeno to není ten důvod, proč nikdy nenosím tílka. Moje prsa už v podstatě neexistují. Nikdy nepoužívám make-up ani řasenku a mám jen jedinou rtěnku, kterou jsem si mimochodem koupila v roce 1997. Vlasy si stříhám sama po skleničce vína. A za chvíli mi bude čtyřicet!“

Na chvíličku se na mě zadívala a pak si povzdechla.

„Tak aspoň přestaňte obracet oči v sloup.“

Někdy jsem dokázala obrátit oči v sloup jen v duchu, ale ne vždycky. Ne ted'.

Rozhostilo se ticho a já opět mrkla na mobil. Ingwill si pročitala svoje osmistránkové poznámky. Copy jí visely až na stůl.

„Co kdybychom se zkrátka vrátili k těm starým předmětům?“ navrhla jsem ve snaze schůzi nějak uzavřít. „A je po problému. Myslím ty, co jsme měli před minulou revizí předmětů. Jsou určitě pořád uložené někde v systému?“

Peter ze sebe vyrazil zaškytnutí, které možná mělo představovat smích. Vedoucí katedry na něj upřela zrak.

„To bohužel nemůžeme, protože nemáme stejné personální možnosti jako tehdy,“ oznámila.

„To znamená co?“

„Víc vyučování a less hours pro ty, co tu zůstanou,“ konstatoval hrozivě Peter, „přeložení pro ty, co budou přebývat.“

„Ne nutně,“ vstoupila do toho vedoucí, což vyvolalo jen další škytání v kombinaci s kroucením hlavou. „Ale jak už jsem řekla, řadu předmětů musíme vyškrtnout. Minimálně tři v bakalářském programu a čtyři v magisterském.“

„Ale co s tím přeložením?“ zeptala se Ingvill bez dechu.

„To teď nebudeme řešit, ale je všeobecně známo, že na pedagogice předškolního vzdělávání potřebují víc lidí.“

Po tomhle sdělení se rozproudila diskuze natolik vzrušená, až se Peter a dva další kolegové úplně rozčílili. Ingvill se naopak skláněla stále hlouběji k notesu a škrábala poznámky takovou rychlostí, až to vypadalo, že copy dostaly epileptický záchvat.

„Chápu, že to není jednoduché, ale pokud někdo přijde s kreativním nápadem, jak to z čistě praktického hlediska provést, velmi to ocením,“ vyzvala nás vedoucí.

Přihlásila jsem se.

„Ano?“ otázala se s očekáváním.

„Musím odejít.“

„Ted?“

„Máme... něco ve školce.“

„Je vám jasné, že i vědečtí pracovníci mají pracovní dobu, kdy mají být na pracovišti? Že tato schůze je navýsost důležitá pro to, jakým směrem se naše katedra bude dál vyvíjet?“